

Божие то СЛОВО

ГОДИНА XVII, БРОЙ 01(178) • 2009 година

ISSN 08615519

цена 0,30 лв.

Аз съм с вас!

„Даже до старостта ви Аз съм същият.“

(Исая 46:4)

„Аз ще ходя пред тебе и ще изравня неравните места.

Ще разбия медни врати и ще строша железни лостове.

Ще ти дам съкровища, пазени в тъмнина и богатства, скрити в скривалищата.

За да познаеш, че Аз съм Господ и няма друг освен Мене.“

(Исая 44:2, 3, 4, 5)

„И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века.“

(Матей 28:20)

Отворено небе

Исус идва при брега на река Йордан, за да се кръсти. Той е на тридесет години, когато прави тази крачка. До този момент Той е само син на дърводелеца Йосиф. Неговата майка е Мария. Исус има и други братя. Йоан Кръстител е негов братовчед. Разликата във възрастта между двамата е само шест месеца.

Йоан познава Исус, но не и Христос. Той не го познава като Месия, а само като сродник.

Йоан е при реката Йордан. Той извършва публично Водно кръщение. При него идват да се кръщават хора от Ерусалим и цяла Юдея. Но този ден ще остане паметен в неговия живот.

При появяването на Исус на брега Йоан се смайва. Защо този човек идва при него? Нещо става. Йоан започва да пророкува. „Аз имам нуж-

да да се кръстя от Тебе, а Ти идеш при мене?“

(Матей 3:14)

Йоан е развълнуван. Исус вижда това и в отговор му казва: „Остави сега, защото така подобава да изпълним всичко, което е право.“

(Матей 3:15)

Това е краткият разговор между двамата и Исус се кръсти във водите на река Йордан.

„Исус веднага излезе от водата; и ето отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше върху Него.“

Това е свръхестественото явление, което днес наричаме Богоявление.

Бог се яви в три лица. Три ипостаси - три личности, действащи в едно. Исус - Бог във видим образ.

прог. на стр. 2 ⇨

Праведният чрез вяра ще живее

Бог е обещал да се грижи за хората и да има сеитба и жътва. Той ни призовава да излезем от летаргията, в която се намираме, да се покаем за неверието си и да заемем своето място. Да живеем живот чрез вяра и да кажем не на компромисите с греха. **Във 2 Летописи 6:26-27; 7:13-14 четем:**

„Когато се затвори небето и не вали дъжд по причина, че са съгре-

прог. на стр. 3 ⇨

☞ *продължава от стр. 1*

Светият Дух като бял гълъб и Отец - невидим, но с гърмящ от небесата глас, който казваше: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е моето благоволение.“

(Матей 3:17)

Единосъща троица - Бог, Отец и Син и Свети Дух. Исус в своето учение изясни, че трите са равнопоставени. „АЗ и ОТЕЦ едно сме.“

(Иоан 10:30)

След възкресението Исус наставя своите ученици: „Идете, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца, Сина и Светия Дух.“

(Матей 28:19)

Това е основното учение на Божието триединство. Заляга в кредото на вярата на католиците, православни и евангелски християни.

Небето е отворено в деня на кръщението на Исус. Това говори за благосклонност на Бога към човешкия род. Колко хубаво е в началото на 2009 година да започнем с небе, отворено над нас, Бог да приема молбите ни и да снабдява нуждите ни.

При срещата на Исус с Натанаил от Кана Галилейска Господ му обещава, че ще вижда небето отворено и Божии ангели ще възлизат и слизат.

Когато Апостол Петър бил на гости у някой си кожар при брега на мо-

рето, той огладнял и нямало нищо за ядене. Няма и духовен ангажимент. Не знаел какво да прави. Тогава се качил на къщния покрив и се помолил. И чудо - една молитва и небето се отворило. И Бог му спуснал плащеница и му проговорил.

Така той придобил видение за своето служение сред езичниците.

Отворено небе над Исус, обещаващо за Натанаил и често в живота на апостол Петър. Не били само те. Заточен на остров Патмос, любимият ученик на Исус - Йоан, имал опитно преживяване не само да види отворено небе, но и какво има горе на небето. „След това погледнах и ето отворена врата на небето и предишния глас, който бях чул да говори с мене, като тръба каза: Възкачи се тук и ще ти покажа това, което трябва да стане после. На часа се намерих в Духа и ето, на небето беше поставен престол и на престола седеше Един и Седналият приличаше на камък яспис и сардис; имаше около престола и дъга, наглед като смарагд. И около престола имаше двадесет и четири престола, и на престолите седяха двадесет и четири старейшини, облечени в бели дрехи и на главите им златни венци...“

(Откровение 4:1-4)

Бог отваря небесата за своите

възлюблени.

Нека тази година да насочим погледа си повече нагоре, а не към земното.

„Ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното, защото умряхте и животът ви е скрит с Христа в Бога.“

(Колосияни 3:1-3)

Живот, скрит с Христа, означава гарантиран и благословен живот. Ако вярваш, че това е възможно, кажи следната молитва:

„Боже, благодаря Ти, че ми дари живот в тази нова година. Вярвам, че имаш съвършен план за моя живот. Аз вярвам, че Исус е Господ и че Бог Го възкреси от мъртвите. Вярвам, че Той е, който прощава всичките ми беззакония и изцелява всичките ми болести. В Неговата ръка предавам управлението на живота ми. Вярвам в отвореното небе за мен и моя дом. Бог ме е благословил и пак ще ме благослови. Ще помаже лицето ми с мир на радост, вместо с печал. Ще стане Бог, ще разпръсне враговете ми, ще прогони ония, които ме мразят. Мир на Израел и мир на България. В името на Отца и Сина и Светия Дух. Амин.“

„И когато се молите, не бивайте като лицемерите, защото те обичат да се молят, стоящи на синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат човеците, истина ви казвам, те са получили вече своята награда. А

ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайна; и Отец ти,

Който вижда в тайно ще ти въздаде на яве.“ (Матей 6:5, 6)

„А когато постите, не бивайте унили, както лицемерите; защото те помрачават лицата си, за да ги виждат човеците, че постят, истина ви казвам, те са получили своята награда. А ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си, за да не те виждат човеците, че постиш, но Отец ти, Който е в тайно и Отец

Молитва и пост

ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве.“ (Матей 16:18)

Хубаво е всяка една църква да обяви верижен пост в началото на годината. Препоръчваме библейски пост без храна и без вода. Той бива едnodневен, тридnevен и където има сила - повече дни.

Постът е молитва без думи!

Исус Христос сам дисциплинира Себе Си чрез пост. Постът е самодисциплина с висока духовна цел. Той не е обикновена човешка диета, но е смирение и приближаване до Бога. Постът в началото на годината приготвя невястата - църквата, за второто пришествие на Сина Божий - Исус Христос. Постът активизира църквата в нейната многообразна духовна дейност.

„И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече...“

(Деяния 13:2)

„И се помолиха с пост, препоръчаха ги на Господа в Когото бяха повярвали.“ (Деяния 14:23)

Постът подпомага за формиране на видението на църквата. Чрез него ние се приближаваме до Бога. Поста със смирение и молитва има

висока стойност пред Бога.

„Облечете смириението; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.“

(I Петр. 5:5)

Постът те води до скръб за личните грехове и слабости. Постът служи за очистване на обществото от скверни неща и от идолопоклонство.

„И тъй, събраха се в Масфа и наляха вода, която изляха пред Господа и постеха през оня ден и рекоха там: Съгрехихме на Господа.“

(I Царе 7:6)

Постът подпомага за покаяние и завръщане към Господа. „Не това ли е постът, който Аз Съм избрал, да развързваш несправедливи окови, да разпускаш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот?“ (Исаия 58:6)

Постът съдейства за изливане на Светия Дух. Той трябва да бъде съчетан с благодеяния - да нахраниш гладния. „Тогава твоята светлина ще изгрее. Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря.“ (Исаия 58:8, 9)

„Отец ти, Който е в тайно, ще ти въздаде на яве.“ (Матей 6:18)

Епископ М. Тодев

☞ *продължава от стр. 1*

шили пред Теб, ако се помолят на това място и изповядат Твоето име, и се отвърнат от греховете си, понеже ги съкрушаваш, тогава Ти послушай от небето и прости греха на слугите си и на народа си Израел, и им покажи добрия път, по който трябва да ходят, и дай дъжд на земята си, която си дал в наследство на народа си.

Ако заключа небето да не вали дъжд или ако заповядам на скакалците да изповядат земята, или ако изпратя мор между народа си и народът ми, който се нарича с Моето име, се смири и се помоли, и потърси лицето ми, и се отвърне от нечестивите си пътища (Това означаваша покаяние!), тогава ще послушам от небето, ще простя греха му и ще излекувам земята му.“

- Неверието води до охлаждане, непокорство, закоравяване, отделяне от вярата и низ от проблеми в живота;

- Вярата води до смирение и покаяние и покорство на Божието слово, което води до прошка, възстановяване и благословение;

- Като църква и народ се нуждаем от покаяние, за да бъде изцелена земята ни и да има благословение в нацията ни;

1. Човек бива оправдан пред Бога и новороден чрез вяра

„Словото е близо до тебе, в уста ти и в сърцето ти, т.е. словото на вярата, което проповядваме. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус Христос е Господ и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава и със уста прави изповед и се спасява; и така, вярата е от слушане, а слушането - от Христовото слово.“ (Римляни 10:8, 9, 10, 17)

2. Праведният чрез вяра ще живее

„А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат.“ (Евреи 11:1)

Вярата отключва Божието действие в живота ни и не размерът, а нейната чистота има значение. В Евангелие от Матей се разказва за обладания младеж. Бащата го доведе при Исусовите ученици, но те не можах да го излекуват. Това направил Господ Исус.

Учениците Го попитаха: „**Защо ние не можахме да го изгоним? Той им каза: Поради вашето маловерие (неверие). Защото, истина**

ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще кажете на тази планина: премести се от тук там и тя ще се премести; и нищо няма да е невъзможно за вас.“ (Матей 17:19, 20)

„Имайте вяра в Бога! Истина ви казвам: Който каже на тази планина: Вдигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че онова, което казва, се сбъдва - ще му стане. Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне.“ (Марк 11:22-24)

Сега повече от всякога ни е нужна вяра, за да излезем от нашата апатия и за да не правим компромис с Библейските принципи в нашето ежедневие.

- Испитанията и трудностите усъвършенстват вярата и произвеждат характер и твърдост.

„Ако и за малко да скърбите сега (ако е необходимо) в разни изпитания, с цел: изпитването на вашата вяра, което е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън - да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос.“ (1 Петрово 1:6, 7)

„Смятайте го за голяма радост, братя мои, когато попадате в разни изпитания, като знаете, че изпитването на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цялостни, без никакъв недостатък.“ (Яков 1:2-4)

- Вярата е свързана с изповед „Който каже на тази планина“

- И действия, стъпки на вяра и дела, вдъхновени от Христовата любов

„Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?“

„Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна и някой от вас им каже: Идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени, а не им дадете потребното за тялото, каква полза? Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва.“ (Яков 2:14-17)

- Ние сме призвани да ходим не с виждане, а с вяра - това не е слепота, а гледане да обстоятелствата с очите на вярата; разликата между факти и истините в Божието слово.

„защото с вярване ходим, не с виждане.“ (2 Кор. 5:7)

- „**А без вяра е невъзможно да се угоди на Бога, защото който удва при Бога трябва да вярва, че има**

Бог и че Той възнаграждава тези, които Го търсят.“ (Евреи 11:6).

- Ние като индивиди и като църква се нуждаем от покаяние за нашето неверие.

- Нуждаем се от освежаване от Божия престол.

- И трябва да заемем своето място в обществото като сол на земята и светлина на света, което не може да стане без вяра.

„Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осолите? Тя вече за нищо не става, освен да се изхвърли навън и да се тъпче от хората.“

Вие сте светлината на света. Град поставен на хълм не може да се укрие. И когато запалят светило, не го слагат под шиника, а на светилника и то свети на всички, които са вкъщи.

Също така нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небесата.“ (Матей 5:13-16)

„Елате да се върнем при Господа, защото Той разкъса и Той ще ни излекува, поразии и ще превърже раната ни. След два дни ще ни съживи; на третия ще ни въздигне; и ще живеем пред Него.“

Да, нека познаем Господа, нека се стремим да Го познаваме; Той ще се появи сигурно, както зората, и ще дойде при нас, както дъждът, както пролетния дъжд, който напоява земята.“ (Осия 6:1-3)

„Но, казва Господ, даже и сега, обърнете се към Мене, с цялото си сърце, с пост, плач и ридание; и разкъсайте сърцето си, а не дрехите си, и се обърнете към Господа, вашия Бог, защото е милостив и щедър, дълготърпелив и многомилостив и се разкайва за злото.“

И така радвайте се и вие, сионовци деца, и се веселете в Господа, вашия Бог; защото ви дава есен дъжд със справедлива мярка и ви излива дъжд - есенен и пролетен - в първия месец. Харманите ще се напълнят с жито и линовете ще преливат от вино и масло.

И след това ще изляе Духа си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения; също на слугите и на слугините ще изливам Духа си в онези дни.

И всеки, който призове името Господне ще се спаси.“

(Йоил 2:12, 13, 23, 24, 28, 29, 32)

П-р Емануил Тотев

КАК ДА ИЗГРАЖДАМЕ ХРИСТИЯНСКО СЕМЕЙСТВО

Още от първата книга на Библията „Битие“, научаваме за първото семейство (Адам и Ева) създадено от Бога. Семейството е основна градивна единица на обществото. То не е отживелица. Господ много държи ние да имаме здраво семейство. Накратко ще разгледаме три основни принципа, които ще ни помогнат да бъдем успешни.

1. Отричане от себе си

Това е основен принцип в християнството. Христос е нашият пример. Той възлюби църквата, като предаде Себе си, за нея. Отрече се от небесната Си слава и дойде на земята и стана като един от нас. Бракът не е притурка към предишния начин на живот. Не можем да запазим старата компания, предишните си навици и да имаме добро семейство. Трябва да има тотална промяна

Хората много малко и бавно се променят. Така, че приеми партньора си такъв, какъвто е. Взаимното внимание е важно. Принадлежа на Бога, но същевременно на жена си (мъжа си).

„Аз желая вие да бъдете безгрижни. Нежененият се грижи това, което е Господно, как да угажда на Господа; А жененият се грижи за това, което е световно, как да угажда на жена си. Тъй също има разлика между жена и девица. Неомъжената се грижи, за това което е Господне, за да бъде свята и в тяло и в дух; А омъжената се грижи, за това, което е световно, как да угажда на мъжа си.“ (1 Коринтяни 7:32-34)

2. Взаимно покорство

„Като се подчинявате един на друг, в страх от Христа. Жени подчинявайте се на Своите мъже, като

Бог - съпруг - съпруга - деца

Човек трябва да бъде подвластен, за да има власт. Това, което те прави глава е функцията, която изпълняваш. В семейството ако функционираш, като мъж тогава си глава. Защо Христос е глава на църквата? Защото е Спасител на света. Има нужда от пророци, учители, пастори, но те трябва да функционират, като такива.

Защо мъжът е глава на семейството?

- Показва безусловна любов към жена си и децата си, грижи се за тях, както Христос възлюби църквата и се грижи за нея.
- Мъжът трябва да бъде пророк и свещеник в семейството. Да събира домашните си да четат заедно Библията, да се поучават и да се молят.
- Жената също има своето място в семейството. Нейната функция е толкова важна, колкото и на мъжа.

„Също и вие мъже, живеете благоразумно с жените си, като с по-слаб създ, и отдавайте почит на тях, като на сънаследници на дадение чрез благодат живот, за да не става препяствие на молитвите ви. А най-после бъдете всички единомислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри.“

(1 Петрово 3:7,8)

Думата сънаследник означава равнопоставен. Бог ни призовава в семейството да има взаимно уважение и покорство.

3. Принцип на любов

Всички аспекти на любовта (агапе, филио (приятелска любов), сторге (между родители и деца), ерос се съчетават в семейството.

Любовта не е само емоция, но преди всичко е свързана с решение и действие. В семейството мъжът и жената да са най-добри приятели. Всичко се казва на мъжа, всичко се казва на жената, да няма тайни един от друг. Да има почителност и простителност „слънцето да не залязва в разгневяването ви“.

Всичко да бъде според принципите на Божието Слово. Химн на любовта 1 Коринтяни, 13 глава: „Любовта дълго търпи и е милостива; Не търси своето... На всичко се навява, всичко търпи. Любовта никога не отпаѓа.“

Пастор Тони Еленков

Честит син Райън!

на ценностната ни система. Ако сме като хората от този свят, ако нашите цели са само като техните - да имаме жилище, да изучим децата си, да ги задомим, да видим внучетата,... Това не е достатъчно. Ние не сме свои си, и телата и душите ни са Божии. Плановите ни ще се осъществят ако Господ ги благослови.

„Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, Който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свой си, защото сте били с цена купени; Затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии.“ (1 Коринтяни 6:19-20)

длъжност към Господа; защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата. (като само Той е Спасител на тялото). Но както църквата се подчинява на Христа, така нека и жените се подчиняват във всичко на своите мъже. Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе си за нея... Който люби жена си себе си люби. Защото никой, никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него, както и Христос за църквата.“ (Ефесяни 5:21-29)

Има и йерархия в семейството (Ефесяни 6 глава)

Единение на народност и религия като отправна точка за “антисектантските” тежнения

епископ Христо Писаров, презвитер Михаил Новак, архидякон Стефан Василев

След започналите промени в източния блок, България се оказва политически и духовно зависима и по линия на Българската православна църква от Русия.

Идеята за запазване на политическото и културно влияние на Русия върху балканските народи включва и формирането на национално съзнание в контекста на панславизма, пречупен през традицията на византийската култура. Това е обществена тайна, която ще става все по-актуална, и в контекста на тази констатация ще се опита да предложим една интерпретация на настоящите проблеми около взаимоотношенията на Държавата с религиозните общности.

Объркано историческо наследство. Най-напред трябва да отбележим факта, че **атаките срещу християнските църкви**, които поради една или друга причина не влизат в посткомунистическия държавно-религиозен модел, е плод на духовна рефлекция, която е породена от страха за загубата на влияние върху по-голямата част от българското общество.

Българското общество в начало на 21 век се оказва твърде объркано и лишено от качествена историческа и интелектуална приемственост. В този смисъл трябва да отбележим, че за съжаление православното мислене, което бе следвало в керигматичната си дейност да проповядва духовно освобождение, всъщност подклажда и обслужва тоталитарното мислене.

Интимната идея е да се вгради в съзнанието на българина под формата на аксиома, че както две и две е четири, така и християнството е православие, а всичко останало е лъжовно и еретично. Освен това, тези християни биват сочени като родоотстъпници, защото са проводници на интересите на западното християнство, което е еретично според православната църква.

В тази схема на мислене, **българинът е доведен до положението на обезумяване**, защото се оказва, че достойнството на неговия род, на неговото минало, което би следвало

да бъде по-добро от преживяния комунистически режим, се оказва недостатъчно като ценностна система, за да се пребори с предизвикателствата на днешното посттоталитарно общество.

Библейски християнски ценности в основата на общественото разбирателство

За да запазиш любовта към човека, любовта към съвършенството и по-добри дни за човешкия род, явно се изисква нещо повече от опора в миналото. Изисква се вяра в бъдещето в новият преосмислен и демитологизиран образ на Христос, освободен от робството на историчността, посредствеността, егоизма и религиозния фанатизъм. В това отношение Господ Иисус Христос явно говори.

"Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който изгуби душата си заради Мене, ще я намери."

(Матей 16:25)

"Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси."

(Марко 8:35)

"И като повика народа с учениците Си, рече им: Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва."

(Марко 8:34)

Нефрагментирано общество въпреки различията

Актуалната тема за България днес е **гражданското общество**. Тук също трябва да споменем, че византийският православен модел не познава тази идея и не я включва в собствената си ценностна система. Разбираемо е, че официалната държавна църква неминуемо, след време чрез духовните промени, които ще настъпят от осъществяването на идеите на гражданското общество, ще се промени в благодатната посока на реформа, макар тя все още да не осъзнава това. За да бъде, разбира се, това възможно, е необходимо в гражданския сектор чрез масмедийте да се прокарат плуралистични конструкции, които изискват и духовно озарение сред прогресивно мислещите християни.

Първото нещо, което нашият анализ сочи като важен процес за реализирането на една по-добра и по-хуманна християнска картина на един бъдещ обществен живот, е в **преосмислянето на доктрините**, които разделят християните. Така един бъдещ многообразен като феномен, а по същество единен в любовта си към Христос, духовен организъм, ще може във всички сфери на българското общество да оказва благотворно влияние за развитието на един по-добър и освободен от религиозни предразсъдьци свят, в който ще живеят нашите деца.

Второто нещо, което трябва да отчетем, е необходимостта от **креативно мислене**. За нас е важно да молитстваме активно, Бог да даде в света водачи, които да се отнасят към християнството със съзнанието на творци, които създават ново време, които участват в активния промисъл на Бога, който е творчество. В този смисъл на България са нужни, освен пастири, и духовни творци, които освен чрез методите на проповедта и благовестието да съумеят чрез науката и изкуствата да привличат човека в желанието му за преобразяването на този свят. Парадоксалното е, че именно в автентичната библейска източна църква идеята за преображението на света е една от, може би, най-интимните идеи. Вярваме, че в бъдеще преображението на мисленето ще бъде изявено с появата на много нови духовни феномени.

МОЛИТВЕНА

ТЕЛЕФОННА

ЛИНИЯ

Можете да се обадите за молитва на следните телефони:

02/ 9973307, 9973207

Кажете накратко проблема си и ще получите подкрепа от ходатайствения молитвен екип!

Защото Бог

Д-р теол. Доний К. Донеv

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има живот вечен.“

(Йоан 3:16)

В началото на евангелската история стои първопричината за нашето спасение, изразена със семплите, но страшно силни думи: „Защото Бог ...“ Ние, човечеството и вселената, не можем да имаме друга причина и друго основание за своето съществуване освен първопричината Бог. Всяко друго обяснение за нашето начало, пък било то и научна теория от еволюционен тип, остава простовата имитация в сравнение с великите думи записани в битието на Книгата: *В началото Бог*. Защото в Него, Който е Първоначалото, е, винаги е било и винаги ще бъде началото на нашето съществуване.

Но Бог не е само Първопричината за всичко в нас и около нас. Той е и всяка друга Причина, Всепричината заради която историята продължава. И не само причина, а и основание за това живота, който Той твори да продължи днес и във вечността. Ето защо, когато Евангелистът има нужда да даде основание за своя разказ за Вечното спасение на Кръста, той не търси друга причина, освен Всепричината: „Защото Бог ...“

Въпросите, които постмодернизъмът задава за нашето екзистенциално съществуване: *Защо съм тук, защо живея и защо умирам?* могат да бъдат отговорени с повече от достатъчно с думите на Евангелиста: „Защото Бог“. Ние, хората и вселената, бяхме грешници. И защото грехът носи смърт, ние трябваше да умрем. Нямахме основание да продължим да живеем. Нямахме достатъчна причина да бъдем спасени от погибел. И затова сам Бог, Първопричината и Всепричината, стана Сам за Себе си причина за нашето спасение. „Защото Бог“.

Ето защо фразата „толкова възлюби“, колкото и силна да е тя, не е причината за нашето спасение. Самото действие на Бога в което Той възлюбва света не е достатъчното основание за акта на вечно Спасение. Бог, неговото всеестество, е причината. И защото Той стана причина сам за Себе си да спаси света от погибел, Той „толкова възлюби“.

Оригиналният гръцки текст буквално чете: „Така защото Бог възлюби света ...“ Архаичността на славянската дума „възлюби“ е колкото силна толкова и нужна за да разберем пълното значение на Божието действие. Тя е много подобна на думата „възкресение“ специално създадена за да обозначи победата над кръста, смъртта и ада. Ето защо Божията любов е повече от любов. Тя е възлюбвта, далеч над любовта. Тя е възлюбване. И не просто възлюбване, а едно толкова голямо, толкова силно, толкова откровено, толкова нужно, толкова всеотдайно и толкова

живот вечен. За да направи това, Бог не просто възлюби. Той възлюби с тази цел да даде „Своя Единороден Син“ за спасение на човечеството. Цялата фраза формулирана от тези думи идва да покаже, че Бог даде нещо лично, свое, единородно. Когато човек е дал всичко, той все още не е дал всичко, защото Бог не е спрял да дава от всичкото, което е в ръката Му. А Бог даде Своя Син и с това даде всичко от Себе си. Дори нещо повече. „Бог толкова възлюби света, че даде“ Себе си. Това е което празнуваме на Рождество.

Даването на Сина е даване от

ва Божествено и Богоприсъщо възлюбване. Любов на която света и творението не могат да устоят. Любов, която грехът не може да победи или превъзмогне. „Защото Бог ...“

Светът, или буквално от гръцки космосът, тук включва не само светското човечество, не само световното население, не само вселената, а цялото творение - всетворението. В Божието възлюбване липсва акт на избиране, липсва действие на подбор, няма глагол за ограничаване. Божията любов към света е без граници и не може да бъде другояче „защото Бог толкова възлюби ...“

Една толкова голяма любов не може да съществува без да има отражение. Дори когато грешници обичат, любовта променя света в и около тях. А колко повече Бог, който „толкова възлюби“. Божията любов променя света като дава спасение и

Бог, на Бог и чрез Бог. Този акт на Божията любов не се повтаря в историята. Той няма нужда да се повтаря, тъй като е повече от достатъчен. И случайки се един път и завинаги, хем в историята хем извън нея, той дава резултат, който е универсален, постоянен и вечен. Божията любов дава, за да гарантира спасение от погибел и онова Библейско имане и притежаване на живот вечен.

„За да не погине никой“ би означавало универсално спасение, ако не бе допълнено от фразата „който вярва“. В Божията любов няма избор, подбор или ограничение. Тя е за целия свят и цялото творение. Но личната вяра е избор, който Бог оставя на човека. И не толкова на волята на човека, която лежи в робството на греха, а в избора сам(а) да покори волята си на Бога.

В християнската традиция свободата се явява такава ценност, че дори Бог не отнема свободния избор на човека. Има християни, които приемат този възглед, се стремят да го утвърждават, като същевременно са силно критични към всеки опит на държавата да се намесва къде пряко, къде не, в живота на човека.

Днес под свобода на съвестта се разбира не просто човек да има

ци и миряни, водене на полицейски разработки и следене на евангелските църкви в България. Всичко това навява мрачни спомени от епохата на средновековието.

Но как се отразява този съюз между църква и държава и какви са последствията от това за самата църква? В така съществуващата от векове ситуация на зависима от държавата институция, за православна-

името на Пресветата Троица - Отец, Син и Дух Свети. Ако първата част на стиха визира едно чисто човешко действие, то от втората е ясно, че това може да стане само чрез извършване на свещенодействие, защото апостола ни напомня, че всички ние сме род избран, царско свещенство (1 Петрово 2:9).

Днес по Божия воля, тук в България сме свидетели на не малко

За свободата на вярата

Презвитер Михаил Новак (със съкращения)

свободата да вярва в Бога или не, дори не и това каква религия ще избере. Не, на него му е предоставена единствено «свободата» да избере реакционното православие за своя вяра.

Демонстративното налагане на подобен религиозен антагонизъм е изключително вредно и опасно за целостта, интегритета на българското общество.

От дистанцията на само няколко години назад можем да видим реализацията и плодовете на прословутата византийска „симфония“ между църква и държава. Убийства, погроми и оскверняване на храмове, преследване на инакомислещи свещени-

та църква е трудно, а днес вече и почти невъзможно да изпълнява своята основна мисия, а това е благовестието и учителството.

„И тъй, идете, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух, и като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. Амин. „ (Матей 28:19-20)

Да се проповядва Евангелието е задължение на всеки християни във всяко време и на всяко място, но това не е само човешко дело, а и божествено, защото Спасителят казва не само какво да направим, но и как да го направим - като кръщаваме в

активни мероприятия, вдъхновени от жестокия и антихуманен руски империализъм, сменил маската на комунистическия атеизъм с тази на православието. Не от днес е желанието на руските феодала да контролират живота и съдбините на Балканите.

Трябва да пазим и своята и чуждата свобода, защото когато се отнемат и ограничават свободите и правата дори на един човек, всички стават по-малко свободни. Когато един човек е оклеветен и обруган, това е зло, насочено срещу целия човешки род, защото всички хора, без разлика на пол, вяра и етнос са братя и Божии деца.

Изречението

А	Т	А	С	Р	О	М	О	Г	Л	М
Т	Р	А	Х	К	Р	И	Р	И	И	С
Н	Т	С	А	И	Е	К	Т	Н	И	Б
А	Д	В	Л	Н	Ш	Р	А	К	С	Е
Л	Ъ	К	Е	И	А	У	Ъ	А	Х	К
А	С	А	Т	Ш	У	Л	Е	К	О	А
Т	Н	О	Е	Р	Л	А	Р	Е	М	А
Б	Е	Н	К	Р	И	И	Т	А	Е	Р
Е	Д	С	К	И	Н	И	Х	А	Р	Е
К	Е	Т	Е	А	Д	Е	М	Ф	С	Г
О	М	О	Р	А	У	Л	В	Е	М	О

Сред множеството букви надолу и нагоре, наляво и надясно, отвесно, хоризонтално и по диагоналите са скрити думите:

Талант, Мина, Литри, Сикъл, Бека, Гера, Хомер, Мера, Шуле, Крина, Ефа, Шиник, Сата, Гомор, Кав, Хиникс, Летек, Меден съд.

Намерете ги!

За децата

Агар и Измаил

Когато се родил Исаак, синът на Авраам и Сара, Измаил, синът на Агар и Авраам, бил вече голямо момче. Измаил веднага намразил Исаак. Та нали преди това той, Измаил, бил любимият син на Авраам, а сега Авраам повече обичал Исаак. Исаак не знаел, че Измаил го

скоро Измаил се изморил и започнал да моли майка си да починат малко, да пийнат вода, да хапнат. Агар се съгласила. Те си отдъхнали и продължили нататък.

Скоро Измаил пак поискал да пие вода. Агар му дала глътка. Но едва изминали няколко крачки и Измаил

отново поискал вода. Агар му дала още една глътка. Нея също я измъчвала жажда, но тя не пийнала нито капка, за да остане вода за сина ѝ. Мехът бил вече почти празен. Още глътка и водата свършвала.

И з м а и л ужасно се изморил, било му много топло, бил жаден. Той не можел да върви по-нататък и заплакал. Агар го сложила

на сянка под един храст и се отдалечила, за да не вижда как плаче горкият ѝ син. И тя самата не могла да сдържи сълзите си. Няма ли кой да им помогне? Нима Измаил трябва да умре в пустинята?

Но какво е това? Кой я вика? Чий е този глас? Това бил гласът на Божия Ангел: "Какво е станало, Агар? - попитал той. - Не се бой! Бог чу гласа на момчето. Иди при Измаил и му помогни да стане! Той няма да умре тук, в пустинята. Той също ще стане баща на голям народ."

И какво да види Агар: кладенец - съвсем близо до тях. Тя не го забелязала преди, но Господ ѝ го показал. Агар бързо напълнила меха с вода и дала на Измаил да се напие. Момчето събрало сили и те продължили заедно по-нататък.

Агар и синът ѝ стигнали до друга страна, където останали да живеят. Бог се погрижил за Измаил.

Той станал голям, силен мъж. А когато пораснал, оженил се и му се родили дванадесет синове.

Божия църква

"Дом на радост"

и епископ Милчо и Ани Тотев
Ви очакват на Богослужение
в кв. Люлин 8 (заг магазин "Билла")
в неделя от 11 ч.
вторник и петък от 18³⁰ ч.

***

в Банкя,

ул. "Св. Св. Кирил и Методий" 16
неделя от 9³⁰ ч.
и в сряда от 18³⁰ ч.

Божието СЛОВО
близо до теб!

АБонирайте се!
Как???

Абонаменти за 2009 г.
за в-к. „БОЖИЕТО СЛОВО“,
се приемат във всички
пощенски станции
в страната.

КАТАЛОЖЕН № 106

Абонаментът

за една година е 3,60 лв.,
за полугодие - 1,80 лв.,
за тримесечие - 0,90 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Банкя
ул. „Кирил и Методий“ 16
Тел. /факс: 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com

Гл. редактор: Милчо Тотев
Вестникът се издържа от волни пожертвования.

Банкова сметка:

Тексимбанк, клон 2, София
бул. „Кн. Мария Луиза“ 107
IBAN: BG58TEX19545
1000153017

мрази. Той бил още много малък. Пък и Авраам и Сара също не знаели.

Но ето какво се случило веднъж. Сара отишла при малкото си синче, с което тя много се гордее. И какво видяла! До Исаак стоял Измаил и се надсмивал над момченцето. Сара много се разсърдила на Измаил. Тя веднага отишла при Авраам и му разказала какво правел Измаил. "Аврааме - казала тя, - изгони Измаил и майка му от къщи! Аз не искам те да живеят тук, заедно с Исаак!"

Авраам не искал да направи онова, за което го молела Сара. Нали Измаил също бил негов син и той го обичал! Но Бог рекъл на Авраам: "Направи така, както казва Сара! Аз няма да забравя Измаил и ще се погрижа за него."

Авраам изгонил Агар и Измаил от дома си и те тръгнали на дълъг път през горещата пустиня. Агар носела хляб и мех с вода.

Отначало те вървели бързо, но